

A PEU
DE CARRERCATALINA
Gayà

Factures falses a les bústies

Ja fa uns mesos, i a peu de carrer, una veïna del carrer de Guifré, al Raval, va explicar a aquesta cronista que vivia un calvari amb les seves factures. D'un dia per l'altre, i sense saber per què, van aparèixer a casa seva unes factures de gas amb el membret d'una altra companyia. Després de trucar unes quantes vegades a un 902, va poder saber que un comercial havia falsificat un contracte i que ara pagaria les factures a l'altra companyia.

Per arreglar-ho, li demanaven que el propietari del pis fos qui es desplaçés a una oficina de la companyia. ¿Com explicar-li a aquella veu poc humana que qualsevol comunicació amb el propietari del pis implicava una amenaça de pujada de lloguer? «En el fons tot és el mateix». Conseqüència: 22 euros de factura telefònica i la sensació que reclamar serveix de ben poc.

La cronista s'escoltava aquesta dona pensant que, en això dels drets, ja anem com els crancs i que ser estranger, no saber escriure, viure al Raval

i ser dona tampoc hi ajuda. Unes setmanes després, a la bústia de la cronista també va aparèixer la factura d'aquesta altra companyia. Conseqüències, gairebé les mateixes: 27 euros de telèfon i sense solució a la vista.

Una altra vegada a peu de carrer. Fa unes setmanes, en una rotllana de dones que només tenen en comú que comparteixen barri va sorgir el cas *factures falses*. A una senyora gran, la companyia de telèfon li cobrava 72 euros al mes i, deia ella, gairebé no trucava. Revisant els rebuts entre totes: a la senyora algú, així en abstracte, l'havia «abonat» a un pla de trucades de 2.000 minuts al mes. I, en realitat, la senyora només parlava per telèfon 284 minuts.

A una noia, aquesta del carrer del Carme, la companyia de neteja que, deia ella, «ja havien acomiadat perquè els duplicava factures», va canviar de nom i, tenint ja les dades de l'escala, va cobrar durant sis mesos per uns serveis que no prestava. A la sucursal del banc no els va semblar

DANNY CAMINAL

► Bústies de correu al carrer de Guifré, al Raval, on hi ha hagut falsificacions de factures de serveis.

Un comercial va falsificar la firma i, de sobte, la senyora ja pagava a una altra companyia

estrany que hi hagués una nova domiciliació que no havia estat autoritzada pels veïns. Una altra dona tocava el cas *bústies*: un comercial també havia falsificat les seves dades. «¿Era d'una companyia de gas?», pregun-

tava aquesta cronista. «No, d'electricitat». El personatge havia agafat una factura de la bústia, n'havia copiat les dades i ja tenia un nou client. La dona també havia trucat per queixar-se. El número era un 93, la companyia de fora i el tal comercial tenia nom i cognoms i havia acabat en una comissaria. A més, la companyia s'havia encarregat de tota la paperassa. Per fi, un final feliç.

La noia del carrer del Carme deia que «era una excepció» perquè, en això de reclamar, sempre plou sobre

mullat. A la seva escala, fa poc es van quedar 48 hores sense llum. Estaven fent obres al carrer. La dona va telefonar a un 902 per preguntar què passava i la companyia d'electricitat li va assegurar que ningú havia notificat incidències. La dona va presentar una queixa i li va arribar una carta que, resumint, deia: «Ningú en sabia res». La rotllana es dispersava i aquesta cronista obria la seva bústia titubejant. ■

✉ apiedecalle@elperiodico.com